

Auteur: Cor E. Bijl

Datum: 7 april 2014

Ons grootste taboe belemmert ons voortbestaan.

Sinds het begin van ons bestaan zijn we op zoek naar Utopia, de ideale wereld van ons verlicht/volmaakt/echt zijn of kortweg ons Zijn, onze eenheid met de natuur. We zoeken daarnaar omdat we ons geïdentificeerd hebben met oftewel de gevangene zijn van het materie-, dualiteit-, deel-aspect van het universum en daardoor afgescheiden zijn van het geest(God)-, singulariteit-, geheel-aspect. Het Zijn bereiken we dus door onze afgescheidenheid op te heffen. Zolang we dat niet gerealiseerd hebben, bevinden we ons qua bewustzijn in het niet-Zijn, beter bekend als ons ego. Ons ego is dus niet, zoals algemeen gedacht, een manier van doen, maar een staat van zijn. Het is ook niet onze persoonlijkheid, maar de gevangenschap van onze persoonlijkheid van de materie. Dat we ons ego zijn verklaart onze veronderstelling dat het leven als een machine in elkaar zit en dus maakbaar is en daardoor onze zoektocht verrichten in de materie oftewel in de vorm, in manieren van doen, in gedrag. Hoewel we ten diepste verlangen naar het Zijn en onze afgescheidenheid kennen, hebben we het nog steeds niet gerealiseerd. Daarom moet er een diepverborgen innerlijke kracht zijn die dat verhindert. Omdat het ego letterlijk moet sterven om het Zijn te realiseren is die kracht doodsangst, de moeder van alle onprettige gevoelens.

De grote vraag is dan natuurlijk: Hoe bevrijden we ons daarvan? Daartoe dienen we te beseffen dat de afgescheidenheid zich ook in ons bevindt. Daarvan bestaat het materie-aspect, dus ons ego, uit onze gevoelens en de in gedachten gevatte en dus kenbare wil ervan (gevoelens hebben een in gedachten gevatte wil, want anders zouden we bijvoorbeeld niet kunnen zeggen: luister niet naar je angst). En bestaat het geest(God)-aspect uit de waarnemer, het bewustzijn, van onze gedachten en gevoelens genaamd het Ware Zelf en de onkenbare maar wel ervaarbare Wil daarvan. Vanwege dat bewustzijn van onze gedachten en gevoelens zijn we deze niet, maar hebben we ze. Dat verklaart onze mogelijkheid ze te onderdrukken of toe te laten. De doodsangst zorgt ervoor dat we onze gevoelens en dus ook de doodsangst zelf (is de angst voor de angst) onderdrukken, bijvoorbeeld door de ander er verantwoordelijk voor te stellen. Het onderdrukken van onze gevoelens moet dus de reden zijn waarom we het Zijn nog niet gerealiseerd hebben.

Realiseert het toelaten dan wel het Zijn (het één zijn met ons Ware Zelf)? Ja, want we weten dat het bevrijdend is als we gevoelens toelaten door er bijvoorbeeld over te praten of ons toestaan te huilen. Maar de overlevingsdrang van het tot op heden dominante ego heeft gevoelens en daarmee ook het toelaten ervan als middel tot eenwording met God tot taboe en zelfs tot duivels verklaard. Bovendien heeft het ego het geest(God)-aspect in ons tot taboe verklaard door God buiten ons te plaatsen en dualistische oftewel ego-instand-houdende instituten als plaatsvervanger van God te creëren.

Dit grootste taboe van ons belemmert echter ons voortbestaan. Het ego is namelijk zelfdestructief als gevolg van de onbalans van het dualistische karakter ervan, en in deze tijd komt de onontkoombare climax daarvan naderbij in de vorm van crises die in ultimo ons voortbestaan bedreigen. Het probleem is echter dat zijnsontwikkeling in de samenleving en zelfs in de spirituele wereld (spiritueel materialisme) ontbreekt. Dit ondanks de universele toepasbaarheid en de oneindige eenvoud ervan. En ondanks het feit dat alle belangrijke ontwikkelingen in de samenleving zoals de individualisering (deel-zijn) en de globalisering (geheel-zijn) resulteren in onze wens te Zijn (wie we echt zijn: deel en geheel) en ons daarmee de mogelijkheid verschaffen een kwantumsprong, genaamd de kwantumsprong van ego naar Zijn, te maken. Hoog tijd dus voor zijnsontwikkeling!

Cor Bijl.

Oprichter van NL*be*, Nederlands instituut voor zijnsontwikkeling (www.nlbe.nl).

Auteur van het boek 'Zijn: de ideale wereld'